

ZWERVERSLIEFDE DEEL 25

Jonkvrouw Diana van Blaauw tot Zeebergen brengt het jaarlijkse bezoek aan het denksportcentrum wat haar familie heeft gesticht. In plaats van haar gewone partner heeft ze (uit noodzaak?) een vreemde meegenomen.

Tussen de rondes door kwam Simon Lemm aan de bar Jan Wauters tegen. “Hoog bezoek, vanavond?”, vroeg Simon.

“Ja maar ik weet niet...” zei Jan. “Het is een beetje een vreemde eend in de bijt. Hij past niet bij onze jonkvrouw. Maar goed, misschien valt het mee.”

“Ik denk het niet”, werd er naast hen gezegd. Janna Plafond keek de twee aan de bar aan. “Ik vind het een verschrikkelijke man die van Raal. En hij kijkt zo vreemd in het rond, alsof hij alles minderwaardig vindt. Helemaal niks voor die lieve schat van een Diana..”.

Het onderwerp van gesprek was juist begonnen aan zijn voorlaatste tafel en had het helemaal niet naar zijn zin. Zijn tegenstanders en partner dachten helemaal niet aan bridgen en waren verdiept in een of ander nietszeggend gesprek.

“Wat een aardig ensemble heb je aan, Diana”, zei haar rechters tegenstander Isabel Roos. “Oh dank je”, zei Diana. “Niet verder vertellen, hoor, maar het was van mijn moeder. Ze droeg dit nog op het festival van Cannes in 1984. De gouden Palm werd toen gewonnen door Paris-Texas van Wim Wenders. We hebben de filmmuziek nog wekenlang in huis gehoord”. Ze fluisterde: “Mijn moeder was heimelijk verliefd op Dean Stockwell”. De beide dames wierpen elkaar een blik van verstandhouding toe en Harco van Raal draaide ongelovig met zijn ogen. Op wat voor een kippenclub was hij nu weer terecht gekomen?

De heer Roos wendde zich tot hem; “Wij houden erg van films, als het maar even kan gaan we naar de bioscoop of naar een festival.”

“Nou, ik heb een hekel aan films”, zei van Raal kortaf. “Zullen we beginnen? De avond duurt zo al lang genoeg”. De doordringende blik van zijn partner negerend haalde hij zijn kaarten uit het mapje.

De eerste spellen aan deze tafel moest hij echter met lede ogen aanzien dat hij geen kans had om te schitteren. De spellen waren eenzijdig en vrij eenvoudig te spelen. Hij keek om zich heen. Hij had veel over deze club gehoord; een sterke club met een aantal op hoog niveau spelende leden. Het had hem daarom wel leuk geleken om eens een avondje mee te maken maar ze hadden HÉM in een lage lijn gestopt en hij kon op geen enkele manier genieten van het middelmatige bridge en de eindeloze conversaties om hem heen.

Het laatste spel van de tafel kreeg hij echter wel een aardige hand:

♠AV5

♥HVT32

♦72

♣H96

Hij opende het spel met 1♥, zijn linker tegenstander paste en Diana verzonk in gedachten.

“Tjonge, jonge”, dacht Harco van Raal. “Hoe moeilijk kan het zijn?” Na enig nadenken bood zijn partner 2♦. Isabel Roos op oost plukte aan haar kaarten, wiebelde met haar stoel en paste toen. Harco herbood 2SA en werd daarna verblijd met een 4♥ bod van de jonkvrouw. Hierop paste iedereen vlotjes.

	♠T72	
	♥AB954	
	♦VBT	
	♣A5	
♠B64		♠H983
♥8		♥76
♦9863	♦AH54	
♣B8742		♣VT3
	♠AV5	
	♥HVT32	
	♦72	
	♣H96	

Niet geheel onverwacht, gezien de lichaamstaal van zijn partner, kwam Eugène Roos uit met ♦9 en van Raal overzag het spel.

Hij zag het probleem van Diana die veel te sterk was voor een direct 4♥ bod en had geïmproviseerd met 2♦ maar daarmee wel een uitkomst in die kleur had ‘uitgelokt’. “Tja, daar kun je op dit niveau op wachten”, dacht hij. “Maar de uitkomst hoeft niet slecht uit te komen. Ik kan op een hoog gespeelde ruiten een schoppen weggoeien en met de snit op ♠H haal ik zelfs een overslag.” Zonder de dummy te bedanken liet hij ♦V spelen. Isabel nam ♦H en speelde na enig nadenken ♠8 na.

Nu moest Harco van Raal toch even nadenken: “Als ik ♠V zet en die verliest aan de heer dan kan ik twee schoppenslagen kwijtraken voordat ik op de ruiten iets weg kan gooien. Er is gelukkig een simpele remedie...”

Hij speelde ♠5 en west nam met de boer. Die kon natuurlijk geen schoppen naspelen en vervolgde daarom weer met ruiten. Isabel Roos nam ♦A en speelde ♠3 terug. Harco nam eenvoudig ♠A, trok troef en gooide later op ♦T schoppen vrouw weg; 4♥ gemaakt. “Goed hoor, partner”, zei jonkvrouw Diana automatisch. Maar toen de score in de kastjes werd genoteerd bleek iedereen een overslag gehaald te hebben.

“Ja”, zei Isabel. “Waarom sneed u niet op ♠H? Die had ik!”

Harco keek nijdig naar zijn rechtertegenstander. “Omdat ik down ben als die heer verkeerd zit”, snauwde hij.

“Oh”, zei Isabel verbouwereerd. “Maar hij zat goed hoor, ik had hem!” Ze keek Harco vriendelijk aan. “Ik kan u een aardig boek over dat snijden aanbevelen. Het is van....” Abrupt duwde van Raal zijn stoel van zich af en verliet de tafel. Hier hoefde hij niet naar te luisteren!

Hij had het helemaal gehad. Hij wilde zo snel mogelijk naar huis. In ieder geval weg van deze halve gare club! Hoe dan ook; hij ging geen enkele energie meer aan deze club en aan deze hersenloze partner besteden. Terwijl jonkvrouw Diana zich bij hem voegde en de twee zwijgend naar de laatste tafel liepen kwam er een idee bij hem op: Om nog enigszins voldoening aan deze avond te beleven ging hij een lolletje uithalen.

Hij ging gewoon alle handen uitpassen, wat hij ook had. Gewoon om te zieken, dat zou die barones, of wat ze ook was, leren.

En Harco deed wat hij zichzelf beloofd had. Hij paste op de eerste spellen van de laatste tafel alsof hij een klein kind was. Maar zelfs dat kwam niet helemaal uit de verf, want de vriendelijke tegenstanders Dolly Boel en Josephine Geluk kregen de meeste punten en passen was alles wat van Raal met zijn eigen armzalige handen kon doen. Tot hij op het laatste spel zijn kans schoon zag.

Zijn partner opende met 2♣ en hij had de volgende verzameling:

♠874

♥954

♦H7

♣BT954

Hij had met Diana afgesproken dat 2♣ het sterkste bod was. Manche forcing of een SA hand met tenminste 23 punten. Hij had natuurlijk genoeg voor de manche, maar in-dachtig zijn belofte paste hij met een superieure glimlach op zijn partners opening. Als het de bedoeling was geweest om de jonkvrouw een slechte score te bezorgen was deze actie niet erg doeltreffend.

♠AVB6

♥A6

♦AVB8

♣HV7

♠53

♥T82

♦95432

♣A86

♠HT98

♥HVB73

♦T6

♣32

♠874

♥954

♦H7

♣BT954

Alle NZ paren waren na een 2♣ van Noord in de manche terecht gekomen. Oost moest altijd uit en had in alle gevallen zeer prozaïsch voor ♥H gekozen. Het had in alle gevallen tot down geleid. In 3SA had Noord vier hartens en ♣A verloren. In 5♣ een hartens, een schoppen en diezelfde ♣A. En een fantasierijke 4♠ was door het ongunstige troefzitsel nog slechter afgelopen. De 2♣ die Diana met twee overslagen haalde was derhalve een (onverdiende) top.

“Nou,” zei Dolly bewonderend. “Dat kunnen alleen experts.” En haar partner Josephine knikte. “Die kunnen het voelen als een spel scheef zit. Knap gedaan, hoor.” Harco van Raal klaarde wat op. “Tja dames,” zei hij met een stalen gezicht. “Helaas is het niet aan iedereen hier besteed.” Hij stond op en liep met rechte rug van tafel.

Diana van Blaauw tot Zeebergen had het helemaal gehad. Ze liep achter haar partner aan en haalde hem vlak bij de bar in. “Inzicht m’n hoela!” sprak ze in het geheel niet adellijk. “U bent niet erg sociaal geweest deze avond. U moet goed begrijpen dat u hier

te gast bent en dat het dan niet past om zo te reageren!” De jonkvrouw had er een kleurtje van gekregen. Maar dat maakte niet de minste indruk op Harco van Raal.

“Ja, ja, het zal wel,” antwoordde hij verveeld. “Ik word gewoon doodmoe van dat amateuristische gedoe en die domme uitspraken van die mensen hier aan tafel.” Hij keek smalend om zich heen en zag dat bij de bar al veel bridgers verzameld waren die uit volle macht probeerden niet mee te luisteren.

“En,” vervolgde Harco met stemverheffing. “Ik moet zeggen dat ik het niveau op deze club erg teleurstellend vind. Het is hier net een kippenhok. Op de club waar ik speel zou al dat lawaai niet getolereerd worden. Het draait daar puur om bridgen.” Van Raal zwaaide met zijn armen alsof hij de speelzaal wilde omvatten. “Ik had gehoord dat deze club de beste was in de omtrek maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat het allemaal zeer hard achteruit is gegaan.”

Stomverbaasd keek Diana haar partner aan; sprak hier de man die zich de hele avond afwisselend als een chagrijn en als een koppig kind had gedragen?

“Ho, ho,” kwam nu een van de wedstrijdleiders, Jan Wauters, ertussen. “Een beetje minder kan ook wel.” Hij keek naar de jonkvrouw die altijd zo rustig was maar er nu uitzag alsof ze elk moment uit elkaar kon ploffen. Diana stak haar rechterhand omhoog alsof ze om stilte verzocht en het geroezemoes verstomde. Ze keek Harco recht in de ogen.

“Wij zullen zien,” zei ze. “Ga maar terug naar uw club en vertel ze daar maar dat Bridgesociëteit de Blauwe Kring ze uitdaagt voor een wedstrijd.” Haar ogen schoten vol vuur. “Dit is de club van mijn vader zaliger. Hoe durft u die door het stof te halen! Ik verwacht binnen een week antwoord op deze uitdaging. En nu mag u weggaan!”

Harco van Raal keek alsof hij nog iets wilde zeggen maar zag alleen maar boze en vijandige blikken. Hij draaide zich om en liep zo waardig als hij kon in de richting van de speelzaal, bemerkte toen zijn vergissing en draaide zich weer om terwijl hij om zich heen zocht naar de uitgang. Jan Wauters wees naar het bordje ‘exit’ en van Raal verliet De Blauwe Kring.

Wordt vervolgd...